

Олександр Станіславович Кухарський

Автобіографія

3 жовтня 1949 року в селі Нова-Крошня (нині Житомир) Житомирського району Житомирської області в тиху місячну ніч під сузір'ям Терези, в рік Бика (Вола) у бідній селянській сім'ї Станіслава і Олени Кухарських народився син Олександр. У сім'ї вже було два сина від першого шлюбу – 10-річний Юрій і 6-річний Анатолій.

На початку 50-х років минулого століття в пошуках кращої долі сім'я переїздить до Грузії (оселилися поблизу м. Кутаїсі). Однак, уже через півроку сім'я змушена була повернутися назад до рідної домівки. Як з'ясувалося, мені не підійшов теплий клімат і лікар, до якого звернувся тато, порадив чим скоріше виїхати з цієї місцевості.

З дитинства пам'ятаю багато життєвих епізодів. Одного березневого дня 1953 року сидів на ганку і грівся у променях весняного сонця. Підходить до мене тітка Віцентина і тихо промовляє «Помер Стальо (так вона називала Сталіна), він був поганий». І тільки у дорослому віці я зрозумів значення цих слів. Адже сталінська репресивна машина проїхалась і по нашій сім'ї. Мій батько був заарештований, і якимсь дивом йому вдалося уникнути розстрілу. Дід Іван тяжко переживав арешт єдиного сина (в сім'ї ще налічувалося 8 доньок) і у 1938 році помер. Працював останніми роками з архівними документами, дізнався що батькова прабабка Агнешка була дворянка із знатного роду Ярошинських, і рід Кухарських також мав дворянські корені. Отож ця обставина по доносу сусіда стала приводом для арешту батька.

Вдруге його арештували у 1952 році (і знову за доносом). Пам'ятаю, як у 1953 році мама склала у хустинку харч і ми з нею прийшли на суд. Але суд виніс батькові оправдальний вирок, адже після смерті Сталіна настала відносна політична відлига, що врятувало батька від чергового заслання.

7 листопада 1954 року нашу сім'ю спіткало лихо – трагічно загинув брат Юрій у віці 15 років, а на наступний день померла бабця Станіслава. Був присутнім на похоронах Олександр Федорович Гербачевський, знаний на Житомирщині лікар, давній друг діда Івана. Олександр Федорович до війни частенько гостював у нас, разом ходили на полювання, поверталися у більшості випадків без впольованої дичини, але з обережком лікарських трав (дід мій Іван займався народною медициною). Олександр Федорович розумів користь далеких прогулянок на свіжому повітрі після виснажливої праці в лікарні.

Коли мені виповнилося шість років, тітка Кароліна навчила мене читати і писати (зберігся зошит із першими записами). Але головним захопленням стало відвідування колгоспної кузні, де працював ковалем наш сусід Зінько Гербеда. Саме там розпочалася моя трудова діяльність. Цілими днями пропадав у кузні, допомагав дядькові Зіньку.

1 вересня 1956 року сонячним ранком батько відвів мене до школи, де привітно нас, першокласників, зустріла вчителька Марія Зенонівна Веселевська. В одній класній кімнаті стояло два ряди парт. Один ряд займали третьокласники, а ми, «перваки», другий ряд. Уроки проходили цікаво, адже спочатку вчителька проводила заняття із старшими і ми також слухали про що йшла мова. Потім увага приділялася нам. Так ми вчилися два роки.

У 1958 році нашу школу закрили, а нас перевели у друге приміщення. Навчання у п'ятому класі ми розпочали вже в основному приміщенні Крошенської середньої школи.

Вивчення предметів шкільної програми мені давалось легко. Можливо, що працювали у школі (на мою думку) найкращі вчителі, які вкладали частину свого серця в кожного із нас.

Після уроків доводилося допомагати по домашньому господарству, пасти корів, заготовляти сіно влітку, а взимку «пропадати» на фермі, де працювала тітки Кароліна і Ліда (нагороджена орденом Леніна, Жовтневої революції, багатьма медалями виставки ВДНХ) Після цього ввечері при гасовій лампі я встигав робити письмові завдання. На літніх канікулах працювали з меншим братом у колгоспі. Так заробляли собі на книжки, зошити, одяг. Пам'ятаю, як тато кожного вечора у зошит записував кількість зароблених за день трудовнів. Заробітну плату отримували раз в півроку.

У 1960 році з'явилося на Крошні електричне світло, а у 1961 у сусідів перший телевізор «КВН» з лінзою. В цей же час нас, підлітків, захопив влітку футбол, а взимку - лижі, ковзанки, хокей. Змагалися з футбольними командами сусідніх сіл – Пісчанки, Троковичі, Некраші, Городище, куди діставалися на велосипедах та пішки. Так в моє життя увійшов спорт. Виступав за футбольну команду свого колгоспу ім. Калініна. Команда у 1967-1968 роках була чемпіоном Житомирського району, фіналістом кубка області серед сільських команд. В 1967 році почав займатися легкою атлетикою у талановитого тренера, чудової людини Олександра Павловича Носенко. Через рік занять став чемпіоном і членом збірної команди області. А у 1969 році – срібним призером у першості України в бігу на 800 метрів, рекордсменом області з бігу на 1500 метрів, увійшов до складу збірної команди України серед юніорів. Посипалися запрошення вступити до багатьох ВУЗів, але вибрав Київський державний інститут фізичної культури, який успішно закінчив у 1973 році. Після закінчення інституту працював у Житомирському облспорткомітеті інструктором-методистом. У листопаді 1973 був призваний до лав Радянської Армії. Службу проходив у м. Львові.

У 1975 році працював на Камчатці, де брав участь у змаганнях по футболу, комплексу ГТО, легкої атлетиці. Став чемпіоном області в бігу на 800 метрів.

Після повернення до Житомира працював викладачем фізичної культури у школах № 23 і № 25, тренером з легкої атлетики в обласній раді ВДСТ «Трудові резерви»

У 1977 році одружився. Маю двох синів 1977 і 1979 р. н. У 1979 році був обраний заступником обласної ради, де пропрацював до вересня 1986 року. Потім працював викладачем фізвиховання у СПТУ № 17 м. Житомира, експедитором у товаристві «Грета». У 2009 році вийшов на пенсію. З 2013 року працюю в обласній організації ВФСТ «Колос» АПК України.

У 2011 році почав досконало вивчати історію розвитку спорту на Житомирщині. Разом із доктором педагогічних наук – Григорієм Петровичем Грибаном - випустили першу книгу «Історія гімнастичного товариства «Сокіл» на Волині». Уже підготовлена до друку книга «Спортивні товариства і організації Житомирщини 1893-1922 років». У даний час продовжується робота над книгою по історії спорту на Житомирщині.